

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1618/2023
15.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић адвокат из ..., против тужене ПУ „Вељко Влаховић“ из Темерина, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Темерин, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 138/23 од 01.02.2023. године, у седници већа одржаној 15.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 138/23 од 01.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 138/23 од 01.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 138/23 од 01.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2511/2021 од 09.11.2022. године којом је одбијен примарни тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци за период од јуна 2018. године закључно са августом 2021. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати појединачно опредељене износе ближе наведене у изреци пресуде, као и евентуални тужбени захтев за исплату мање исплаћене основне минималне зараде за период од јуна 2018. године до августа 2021. године и захтев за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате (став први изреке), обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став други изреке) а ослобођена је плаћања трошкова судских такси (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује сходно члану 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20, 10/23 – други закон), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати накнаде за исхрану у току рада, регреса за коришћење годишњег одмора и исплати мање исплаћене основне минималне зараде, којом је утврђено да је тужбени захтев неоснован. О овом праву тужиље, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, као и правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.03.2019. године, да коефицијент плате за запослене у јавним предузећима или установама које су основане у области физичке културе садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора. Чињеница да је у спорном периоду тужилји исплаћена минимална зарада (као она основна плата која се исплаћује у тој висини у ситуацији када је била нижа од минималне зараде) по оцени Врховног суда без утицаја је на другачију одлуку јер она не активира права из Закона о раду као општег закона. Из тих разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 08.07.2021. године, вредност предмета спора износи 203.445,21 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић